

Transkrypcja wygłoszonego ustnie uzasadnienia wyroku w sprawie XI GC 134/21

W pierwszej kolejności dla porządku wskazać należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, przy czym nakaz został wydany 28 stycznia 2020 r. przez tutejszy Sąd w postępowaniu upominawczym, a więc po zmianie przepisów k.p.c. obowiązującej z dniem 7 listopada 2019 r. Dlatego też w zakresie ustalonego przez Sąd stanu faktycznego będącego podstawą niniejszego rozstrzygnięcia Sąd ograniczył się jedynie do wskazania, że przyjmuje jako ustalone, a tym samym za własne wszystkie okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie jak na karcie od 4 do 5 akt sprawy oraz w odpowiedzi na sprzeciw jak na karcie 129 i następnym akcie niniejszej sprawy.

Sąd w szczególności uznał za udowodnione okoliczności faktyczne, że strony procesu łączyła umowa kompleksowa w zakresie sprzedaży energii elektrycznej jak na karcie od 132 do 135 akt sprawy. Ponadto, na podstawie złożonego przez powódkę w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej zestawienia wpłat przez pozwaną spółkę Sąd ustalił, że pozwana do 1 lutego 2019 r. z tytułu łączącej strony umowy kompleksowej dokonywała wpłat za wystawione rachunki za energię elektryczną na kwotę ogółem 17.488, 32 zł. Z tego tytułu można wyprowadzić na zasadzie domniemań faktycznych, o czym mowa w art. 231 k.p.c., wniosek, że umowa kompleksowa, na którą powołuje się powódka w pozwie i którą w reakcji na sprzeciw przedstawiła, załączając ją do odpowiedzi na sprzeciw, rzeczywiście była między stronami zawarta i obowiązywała strony.

Z tego względu powództwo okazało się w całości zasadne.

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowił art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przywołany przepis poprzez art. 555 k.c. stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii.

W świetle złożonych przez powódkę dowodów oraz ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego, który - jak Sąd wskazał - przyjmuje za pismami powódki za własny, bez potrzeby powielania w tym miejscu szczegółowo okoliczności faktycznych i dowodów na ich poparcie, Sąd uznał, że wszystkie sporne faktury objęte postępowaniem, jak na karcie 138, 140 oraz 141 *verte* i następne, były zasadne. Jako że kwoty w spornych fakturach odpowiadają kwotom częściowym i datom płatności, a tym samym wymagalności roszczeń częściowych jak w pozwie. Na podstawie tych faktur można ustalić, jakie były ceny za sprzedaż i dystrybucję energii elektrycznej, za jaki okres i jaki był pobór energii elektrycznej. Zwraca uwagę, że w umowie kompleksowej stron wskazano, do jakiego lokalu miał następować pobór energii elektrycznej (był to pensjonat), zaś same faktury były wysyłane i wystawiane na pozwaną pod adresem jej siedziby, który jest również nadal aktualny w świetle informacji z KRS.

Dlatego też Sąd zasądził całą kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami, przy czym orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, który stanowi, że wierzycielowi bez wezwania przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- po pierwsze, wierzyciel spełnił swoje świadczenie, a
- po drugie, wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

I taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Z tego względu Sąd nie podziela wykładni przepisu art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jak poprzednio nazywała się cytowana ustawa, która została zaprezentowana przez kuratora pozwanej w sprzeciwie jak na karcie 65 akt sprawy. Wykładnia ta wypacza sens przywołanego przepisu. Sąd w tym zakresie aprobuje odmienne stanowisko powódki zaprezentowane w odpowiedzi na sprzeciw, jak na karcie 131 akt sprawy. Wskazać przy tym należy, że kwestia możliwości domagania się odsetek po upływie 30 dni, a w pewnych przypadkach dotyczących kontrahentów będących podmiotami publicznymi - po upływie 60 dni, dotyczy sytuacji, kiedy strony w umowie ustaliły jeszcze dłuższy termin zapłaty niż 30, czy odpowiednio 60 dni. Innymi słowy, nawet jeżeli strony ustaliły wyższe, dłuższe terminy niż 30- bądź 60-dniowe zapłaty, to i tak

wierzycielowi należą się odsetki po upływie 30, czy odpowiednio 60 dni. Natomiast w niniejszej sprawie terminy płatności były 14-dniowe i strona powodowa wykazała, że pozwana nie uiściła faktur w zakreślonym 14-dniowym terminie. Stąd zasadnie mogła domagać się odsetek w transakcjach handlowych za opóźnienie oraz skapitalizowanych odsetek, o których mowa w art. 482 k.c.

Z tych względów Sąd zasądził całą kwotę dochodzoną pozwem z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 9 września 2019 r. do dnia zapłaty, który to dzień jest dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W punkcie II sentencji Sąd przyznał kuratorowi pozwanej kwotę 270 zł tytułem wynagrodzenia w związku z pełnieniem obowiązków kuratora ustanowionego dla pozwanej niemającej organów. Podstawę prawną wynagrodzenia kuratora stanowi § 1 ust. 3 w zw. z ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dziennik Ustaw z dnia 14 marca 2018 roku). Wynagrodzenie to odpowiada stawce minimalnej adwokata, którym jest kurator pozwanej ustanowiony przez Sąd.

Dla porządku w tym miejscu wskazać należy, że postanowieniem z dnia 19 lutego 2021 r., jak na karcie 120 akt sprawy, Sąd na podstawie art. 359 § 1 k.p.c. uchylił w całości swoje postanowienie z dnia 7 lipca w przedmiocie uchylenia postanowienia z dnia 12 czerwca 2020 r. o ustanowieniu kuratora dla pozwanej, jak również w przedmiocie wynagrodzenia, kosztów procesu, odrzucenia sprzeciwu oraz w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności na nakaz, albowiem zmieniły się okoliczności sprawy. Jako że z uaktualnionej informacji KRS, którą Sąd otrzymał z wydziału rejestrowego, pozwana spółka w istocie nie posiadała likwidatora upoważnionego do reprezentowania pozwanej spółki w osobie K. C., a więc organu, który mógł reprezentować pozwaną, jako że likwidator złożyła rezygnację z pełnionej funkcji z dniem 30 maja 2019 r., a więc przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, co zostało jednak ujawnione w KRS dopiero w dniu 24 listopada 2020 r. I z tego względu Sąd uchylił swoje wcześniejsze postanowienie, a tym samym niejako odżył sprzeciw wniesiony przez kuratora pozwanej.

Orzeczenie o kosztach procesach jak w punkcie III sentencji znajduje podstawę w art. 98 k.p.c. Powódka w całości wygrała sprawę i z tego względu pozwana jest obowiązana zapłacić na rzecz powódki kwotę 657 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się: opłata sądowa od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym 30 zł, opłata sądowa uzupełniająca 70 zł po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu, opłata skarbową 17 zł, zaliczka na wynagrodzenie kuratora w kwocie ogółem 270 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego, który reprezentował powódkę, również w stawce 270 zł adekwatnie do wartości sporu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)